

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 5. Julianus admittebat externa auxilia esse à Deo, sed non charitatem sine qua nullius est bona voluntas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

res, ut aliquid boni velimus aut operemur.

*L. de gratia
Christic. 33* Quamobrem perpetuò instabat Augustinus ut charitatem Pelagiani confiterentur esse ex Deo: Nos, inquit, istam gratiam in eorum confessione requirimus, de qua dicit Apostolus: NON ENIM DEDIT NOBIS DEUS SPIRITUM TIMORIS, SED VIRTUTIS, ET CHARITATIS ET CONTINENTIÆ: Non est autem consequens, ut qui habet donum scientiæ quo noverit quid agere debeat, etiam habeat charitatis ut agat. Et *Epist. 143.* alibi: Satis, ait, dici non potest quantum cupimus in eorum hominum scriptis apertam confessionem illius gratiæ reperiri, quam vehementer commendat Apostolus, nec solâ revelatione scientiæ nos divinitus adjuvari ut piè justèque vivamus, quæ sine charitate inflat: verùm etiam inspiratione charitatis ipsius quæ plenitudo legis est, & quæ cor nostrum, ut scientia non inflat, & edificat.

§. V.

Julianus admittebat externa auxilia esse à Deo, sed non charitatem sine qua nullius est bona voluntas.

*Cont. 2. resp.
Hil. c. 108.* **C**Um multos modos connumerasset Julianus, quibus nos adjuvat Deus respondet illi: Tam multa dicis, quibus nos adju-

adjuvat Deus, id est, præcipiendo, benedicendo, sanctificando, coërcendo, provocando, illuminando, & non dicis charitatem dando, cum dicat Ioannes Apostolus: CHARITAS EX DEO *Ibid. c. 116.* EST. Et postea: Cum queritur à vobis: quæ sunt ista adjutoria gratiæ Dei? dicitis quæ supra commemorasti, Deum adjuvare præcipiendo, benedicendo, sanctificando, coërcendo, provocando, illuminando, quæ omnia etiam per homines fiunt secundum scripturas: nam & præcipiunt homines & benedicunt, & per divina Sacramenta sanctificant, & corripiendo coërcent, & exhortando provocant, & docendo illuminant, NON TAMEN QUI PLANTAT EST ALIQUID, NEQUE QUI RIGAT, SED QUI INCREMENTUM DAT DEUS. Hoc est autem incrementum, ut unusquisquè obediat præceptis Dei: quod non fit, quando verè fit, nisi charitate: unde Ecclesia incrementum facit corporis in ædificationem sui in charitate. Istam charitatem non dat nisi Deus: CHARITAS ENIM EX DEO EST. Hanc vos inter adjutoria gratiæ quæ commemoratis, nominare non vultis, ne hoc ipsum, quod obedimus Deo, ejus esse gratiæ concedatis. Putatis quippè isto modo auferri voluntatis arbitrium. Hinc iterùm dicit inferius: Inter divinæ gratiæ species si poneretis dilectionem quam non ex nobis sed ex Deo esse, eamque Deum dare filiis suis apertissimè legitis,

sine qua nemo piè vivit, & cum qua nemo nisi piè vivit, sine qua nullius est bona voluntas, & cum qua nullius est nisi bona voluntas, verè liberum defenderetis, non inflaretis arbitrium.

Tametsi ergo naturæ affectus à Deo fit, ac per hoc in suo genere fit bonus, eumquè Deus regere possit & dirigere, atque immisso sive præsentium sive futurorum malorum timore, concedens etiam talem qualis ex naturæ affectu procedere potest rectitudinis seu honestatis amorem, ac multiplicibus aliis modis, animum ne per vitia diffluat cohibere, propter quæ & magnæ, ipsi referendæ sunt gratiæ, quoniam gratuitâ bonitate hoc facit: pulchrè hoc exponit Augustinus:

Hom. 23. cap. 6. inter 50. Adulter, inquit, non fuisti in illa tua vita præterita, plena ignorantia, nondum illuminatus, nondum bonum malumquè discernens, nondum credens in illum qui te nescientem regebat. Hoc tibi dicit Deus tuus: regebam te mihi, servabam te mihi, ut adulterium non committeres suasor defuit: ut suasor deesset, ego feci; locus & tempus defuit, & ut hæc deessent, ego feci. Affuit suasor, non defuit locus, non defuit tempus: ut non consentiret, ego terrui: agnosce ergo gratiam ejus cui debes & quod non admisisti. Mihi debet iste? quod factum est, & dimissum vidisti, mihi debes & tu quod non admisisti. Nullum est

est

est enim peccatum quod fecit homo, quod non possit facere alter homo, si desit rector à quo factus est homo.

Hujusmodi tamen divini adjutorii beneficia vel solùm sunt externa hominis directio, vel licet etiam affectus quidam sint homini à Deo immissi, ut sunt isti timores ac similia, dum ab omni charitatis affectu sejuncti sunt, plerumquè tamen naturæ ordinem gradumque non transcendunt; naturalis enim amoris ramus est, ut dictum est supra, omnis animi motus qui ex radice charitatis non oritur, ac per hoc hujusmodi adjutoria non sufficiunt ut homo rectè & sicut oportet vivat aut operetur. Quamdiu enim hæret in naturæ affectu, nondum vivit ut ex Dei institutione vivere debet; sic enim factus est, ut justitiæ affectu Deum propter se diligeret: & se ac quidquid naturali appetitu sibi appetit, in ipsum referret. Propter quod hæc homini necessaria est gratia, quâ supra se & naturæ suæ motum, charitatis affectu in Deum elevetur: seu potius hæc charitas, ipsa est, ut ait Augustinus, gratia Dei per JESUM CHRISTUM Dominum nostrum. *Lib. de nat. & grat. cap. 7°.* Hinc culpans Pelagianos: Legem, ait, & grat. cap. diversis locutionum modis & varietate verborum 7°.

Lib. 4. ad Bonif. c. 5. in omnibus disputationibus suis volunt intelligi gratiam, ut scilicet à Domino Deo adiutorium cognitionis habeamus, quo ea quæ faciendæ sunt, noverimus; non inspirationem dilectionis ut cognita sancto amore faciamus, quæ propriè gratia est. Propter quod alibi dicit: Bene vivere donum esse divinum; non tantum quia homini Deus dedit liberum arbitrium, sine quo nec benè nec malè vivitur: nec tantum quia præceptum dedit, quo doceat quemadmodum sit vivendum; sed quia per Spiritum Sanctum diffundit charitatem in cordibus eorum, quos præscivit ut prædestinaret, prædestinavit ut vocaret, vocavit ut justificaret, justificavit ut glorificaret. Hinc egregium librum de Concordia gratiæ & liberi arbitrii scripsit S. Anselmus, quo ostendat sine Dei gratia nihil boni nos posse; quia ex nobis, seu relictis in naturæ viribus, amissa justitiæ dilectio nequit recuperari.

§. VI.

Sine Dei dilectione nihil fit quod ad veram pietatem pertineat.

L. de grat. Christ. c. 26 Sine hac dilectione nihil quod ad veram pietatem pertinet à nobis fieri, sic Augustino fuit indubitatum, ut neminem hac de re velit ambigere: Gratiam

tiam